

И тя се навела да извади кърпа отъ раклата.

Изведнъжъ очитѣ на момъка станали тихи.

— Ти превързвашъ ржката на единъ разбойникъ, чиято глава е оценена за хиляди? . . Не се ли боишъ отъ мене? Азъ съмъ най-лошиятъ отъ всички.

Майка ми познала, че е много гладенъ. Отчупила половинъ хлѣбъ и го пхнала въ ржцетѣ му.

— Когато ти остане време, — задавено произнесла тя, — помисли, дали не би могълъ да станешъ най-добъръ. . . .

Разбойникътъ искалъ да каже нѣщо, но наблизю зачаткали конски копита . . . приближавала потерята. Лицето му преблѣднѣло, очитѣ му затърсили убежище по стаята.

Мама бърже му показала вратичката на задния ни дворъ, отдето се възвива къмъ гората. Върнала се тичешкомъ. Завързала здраво краката си съ вълнения поясъ, легнала на земята и започнала да вика за помощъ.

Нахлула въ стаята потерята, която вървѣла по следитѣ на разбойника.

— Охъ, помогнете ми! Едва не ме уби на мѣсто, — охкала престорено тя и гледала повече да ги задържн около себе си.

Тѣ я отвързали, преобърнали наопъки двора и кжщичката ни, но не могли да откриятъ следитѣ на разбойника.

II.

Изминаха се години. Татко стана жертва на свирепитѣ кърджалии. Грижитѣ съвсемъ бѣха посребрили коситѣ на майка ми. Сега намѣсто баща ми, моятъ братъ отиваше съ чича на печалба.

Една нощъ, съвсемъ неочаквано, той се върна отъ чужбина съ едного. Мама отъ радост бѣше забравила, че подире му върви и другъ човѣкъ. Галѣше го, обсипваше го съ цѣлувкитѣ си.

— Мамо, — показва бацьо къмъ непознатия, — ето на кого трѣбва да благодаришъ, че се върнахъ. Той ми спаси живота. Той ме спаси отъ бѣсната глутница вълци, които ме дебнѣха въ планината.

Чакъ тогава майка ми се вгледа въ гостенина. Отъ гърдитѣ